

Revista Vânătorilor

Dirrecția și
Administrația :
Str. 13 Septembrie 85
București

Director :
M. D. SCRABA
Secretarul G-ral al Uniunii

Redactor :
Căpit. C. MARINOIU
din Artilerie.

Organ al Uniunii G-rale a Vânătorilor

ANUL al III-lea No. 10

1921
N: 10 - aprilie
UNIUNEA GENERALA A VÂNATORILOR

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE :

PREȘEDINȚI DE ONOARE : Mihail Sutz și Antoniu Moosony.

VICE-PREȘEDINȚI : Colonel G. G. Manu și N. Racotă.

MEMBRI-CONSILIERI : Dinu C. Arion, Dr. C. Andronescu, Balaciu Petre, Principele Val. Bibescu, Dr. Dinu Brătianu, Dr. V. Bonachi, D. G. Brătianu, Barbu Catargi, General Cottescu, Dr. I. Costinescu, I. Cămărășescu, General M. Dancov, Petre Ghika, Gr. N. Greceanu, C. Iarca, G. Lakeman-Economu, Dr. C. Leonte, Dr. N. Mețianu, Dr. G. Nedici, Mih. Sc. Pharekyde, George Plagino, Gr. Rîșoșeanu, G. Schina, N. Schina, Ștef. Șendrea, Colonel C. V. Sterea, Dr. L. Scupiewski, Dr. G. Slavu, Dr. G. Udrișchi.

CENSORI : N. Berindel, Dr. Amza Jianu, St. Gaillac, M. Flechtenmacher, Dr. I. Bejan și C. Mărescu.

PREȘEDINTE : Dinu R. Golescu.

SECRETAR GENERAL : M. D. Scraba.

ARTA ȘI ȘTIINȚA
DERMOPLASTICA

IOSIF ENACHESCU — MUSCĂL

Primește tot felul de animale pentru naturalizat (împăiat) cari se va executa după cea mai nouă metodă dermoplastica. Primește piei de animale pentru argăsit și prepararea lor ca: covoare, capete, etc. Pentru muzeele școlare, furnizează tot felul de obiecte necesare studiului istoriei naturale.

STRADA AVEDIC No. 27
(PRIN SOSEAUĂ KISELEFF)
— BUCUREȘTI —

Loc pentru anuniuri

Loc pentru anuniuri

Loc pentru anuniuri

Loc pentru anuniuri

Se distribuie GRATIS
membrilor Uniunii.

Abonamente nu se fac

Publică articole cu
subiecte pur vânătoarești

Primește anunțuri
comerciale.

Revista Vânătorilor

Organ al Uniunii G-le a Vânătorilor

No. 10

Director:
M. D. SCRABA
Secretarul General al Uniunii

Redactor:
Căpitan C. MARINOIU
din artilerie.

Dirrecția și Administrația: Str. 13 Septembrie, 85.

U. G. a V.

PARTEA OFICIALA

COMUNICAT

Față de numeroasele și repetatele cereri ce ne sosesc din diferite părți ale țării, ca Revista să apară lunar, avându-se însă în vedere imposibilitatea în care ne găsim, de a satisface această dorință unanimă, fără sacrificii din partea tuturor, pentru acoperirea celor 30—40.000 lei cât necesită anual imprimarea ei, Consiliul de Administrație, în ultima sa ședință dela 22 Martie a. c. a hotărât, spre a fi cât mai mult în asentimentul tuturor membrilor Uniunii, de a da acest comunicat cu rugămintea, că acei ce sunt contra ideii, și nu consimt a achita un abonament de 30 lei anual, (pentru membrii Uniunii) să ne comunice, cel mai târziu până la 25 Aprilie a. c. spre a se putea fixa numărul exemplarelor ce trebuiesc tipărite, rămânând bine stabilit, că acei care nu răspund, urmează că consimt.

În cazul când majoritatea membrilor Uniunii vor fi contra acestei idei, Revista va apare în vechiul format și trimestrial cași în trecut.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

* * *

Cu ocazia închiderii sezonului de vânătoare, Uniunea G-lă a Vânătorilor, roagă toate Societățile de vânătoare și în general toate grupurile constituite, sau chiar neconstituite de vânători, a organiza bătăi și vânători de distracție, contra animalelor stricătoare și a păsărilor răpitoare.

U. G. a V.

CALENDARUL VÂNĂTORULUI (PE APRILIE)

Nu se pot vână:

— Eporii, Potârnichele, Prepelitele, Cârsteii, Porumbcii, Turturelele, Cocoșarii (Sturzi), Lebedele, Gâștele, Rațele, Sitarii, Fazanii, Gâini de alună (Erunci), Coc și, Goini de munte, Dropile, Spurcaci, Cerbii, Căprioarele, Tăpii, Caprele negre

Se pot vână:

— Becașine, Cioclii. Cocori până la 14 April.
— Cocoșii de munte dela 15 April la 15 Mai.
— Cocoșii de Dropile și Spurcaci până la 30 April.
— Animalele stricătoare și pasările răpitoare se vânează tot timpul anului.

R. V.

Adunarea Generală a Uniunii (în rezumat)

Adunarea Generală a Uniunii a avut loc la 24 Martie a. c. la D-l Dinu R. Goleșcu, str. General G. G. Manu No. 32.

D-l M. D. Scraba, Secretarul general al Uniunii, după ce a arătat raportul D-lor Censori și Ordinea de zi, a prezentat Adunării Generale un raport amănunțit asupra situației Uniunii, până la 1 Februarie a. c. și al cărui rezumat îl dăm aci:

a) Uniunea înființată la 5 Iunie 1919 numără astăzi 684 membri (dintre care 428 au achitat taxa de înscriere de 10 lei, iar 256 au achitat 40 lei) strângându-se, conform statutului pentru fondul de rezervă 14.520 lei.

b) Din donațiunile făcute Uniunii s'a strâns un capital de 24.475 lei.

c) Din comisionul încasat de Uniune la furniturile de vânatoare, s'a strâns un capital de 23.644 lei, 01 b.

d) Din diferite încasări s'a capitalizat suma de 3.926 lei, 70 bani.

Deci cifra încasărilor este până la 1 Februarie de 65.565 lei 70 bani.

Din aceste sume s'au achitat:

a) Pentru imprimarea Revistei, clișee, expediție etc. 7062 lei 25 bani.

b) Cheltueli de cancelarie, registre etc. 1485 lei.

c) Transportul munițiilor, pungi etc. etc. s'au cheltuit 1086 lei 75 bani.

Deci cifra plăților, până la aceeași dată este de 9634 lei, de unde rezultă o diferență de 56.931.71 lei; din care se scade datoria de 1381 lei, sumă încasată pentru furnituri și nepredate.

Deci averea Uniunii, la 1 Februarie 1921, este de 55.530 lei 71 bani față de 16.000 lei cât era anul trecut.

II. D-l Secretar General arată Adunării Generale cum Consiliul de Administrație al Reuniunii pentru ocrotirea vânatului din Transilvania a cerut fuzionarea cu Uniunea. D-l Dr. G. Nedici, Consilier la Casație și Delegat a conduce serviciul vânătorei în întregul regat, a fost însărcinat să îndeplinească formele necesare pentru fuzionarea cu Uniunea, și care propunere a fost primită cu multă bucurie de Consiliul de Administrație al Uniunii, recomandând Adunării Generale a ratifica fuziunea.

III. În conformitate cu Art. 23 din statut expirând mandatul de Consilieri a D-lor Balaciu Petre, Dr. Dinu Brătianu, Dr. I. Costinescu, D. G. Brătianu, Dr. G. Udriski, George Plagino, Gr. Rioșeanu, Nic. Schina și Ștefan Șendrea, se recomandă a fi realesi pe un nou termen.

IV. Alegerea, conform Art. 21 din statut, a 6 membri Consilieri, plus un Președinte de Onoare.

V. Alegerea, conform Art. 18 din statut, a 3 cenzori, și 3 cenzori-supleanți.

Adunarea Generală luând act de raportul D-lui M. D. Scraba, Secretarul General al Uniunii, raportul D-lor Cenzori și Ordinea de zi, încheie următorul proces-verbal:

Proces-Verbal

Astăzi, 24 Martie a. c. subsemnații întruniți în Adunare Generală conform statutului, având în vedere Ordinea de zi și luând în considerație rezultatul bunei administrațiuni a Consiliului de Administrație și a Comitetului de Direcțiune al Uniunii, Raportul Cenzorilor și Bilanțul, hotărâm următoarele:

1. Aprobăm Bilanțul;

2. Aprobăm descărcarea Consiliului de Administrație, Comitetului de Direcție, și a Cenzorilor de gestiunea Lor pe anul 1920/1921.

3. Realegem, conform Art. 23 din statut, pe un nou termen, pe D-nii Balaciu Petre, Dr. Dinu Brătianu, Dr. I. Costinescu, D. G. Brătianu, Dr. G. Udriski, George Plagino, Gr. Rioșeanu, Nic. Schina și Ștefan

Șendrea, al căror mandat au expirat

4. Alegem, conform Art. 21 din statut, ca Președinte de Onoare pe D-l Antoniu Mocsony, Maestru de vânatoare al Curței Regale.

5. Complectăm Consiliul de Administrație cu D-nii Dr. G. Nedici, Dr. N. Mețianu, Dr. C. Andronescu, I. Că-mărășescu, Dr. L. Scupiewski și Dr. Profesor Gr. Slavu.

6. Alegem ca Cenzori pe D-nii N. Berindei, Dr. Amza Jianu, St. Gaillac iar ca Cenzori-supleanți pe D-nii M. Flechtenmacher, Dr. I. Bejan, și C. Mărescu.

7. Ratifică fuziunea Uniunii Generale a Vânătorilor cu Reuniunea (Asociația) pentru ocrotirea vânatului din Transilvania, conform încheierii Procesului-Verbal No. 16 din 26 Noembrie 1920 al Consiliului de Administrație, dând depline puteri D-lui Dinu R. Goleșcu, Președintele Uniunii, să aducă la îndeplinire toate formele, primind prin proces-verbal averea fostei Reuniuni, precum și lista membrilor care sunt la curent cu plata.

(Urmează semnăturile)

U. G. a V.

Tipul pointerului

Un cunoscut, care venise să-mi vadă câinii, mă întreabă în una din zile: „Bine nene, pointerul lui X, „importat și plătit atât de scump, diferă ca tip, de „cel adus de Y sau Z. Spune-mi, te rog, că m'am încurcat de tot, care este adevăratul tip?”

Aceasta m'au îndemnat a scrie în acest număr despre „tipul pointerului“.

Englezul, superior întotdeauna în ceea ce privește creșterea și ameliorarea rasei diferitelor animale, pentru a trage cât mai multe foloase dela ele, și-a îndreptat privirea și către câini, creind printre altele și rasa pointerului.

La ei, după unii autori, îmbunătățirea raselor de câini de vânatoare datează de aproape 300 ani; iar pointerul actual, are peste 100 de ani de existență și de perfecțiune.

La noi în România, a ajuns un fel de modă culoarea pointerilor. Cine nu și reamintește de pointerii Scoțieni (tipul mic) galbeni roșiatici pestetot corpul și care astăzi aproape au dispărut, dând loc la cei albi cu pete galbene (orange) cărora le-a urmat cei albi cu pete negre și astăzi cei albi cu pete maron și în ultimul timp cu puține stropituri pe corp. Fiecare din ei a avut o epocă bine determinată.

În Franța primul care a introdus vânătoreea rațională cu câinele, a fost Ludovic al 13-lea și cam prin 1814, în timpul invaziei, ofițerii englezi, introducând pointerul, au dezvoltat gustul culturai câinilor și abia prin 1870 a început a se produce o mișcare mai serioasă pentru ameliorarea și chiar stabilirea tipului raselor curat franceze, înființându-se diferite societăți și cluburi, după gustul, imaginațiunea și gradul de cultură al crescătorilor; iar în Germania cu mult mai târziu

S'ar putea afirma cu certitudine, că astăzi aproape

fiecare provincie franceză își are o rasă a sa particulară.

Totuși pointerul n'a fost neglijat. El, introdus în Franța ca și în toate părțile lumii, deși a pierdut mult din forma sa, francezul a reușit a-l aclimatiza și chiar ai fixa un tip nou, care nu diferă decât foarte puțin ca formă, întrunind însă în condițiuni prielnice și sigure: mirosul, viteza, ardoarea și ușurința celui englez.

Producția solului nostru apropiindu-se mai mult de cea franceză, decât de cea engleză, tipul francez de pointer se aclimatizează cu mai multă ușurință la noi.

După unii autori străini, talia constituind vigoarea și frumusețea indispensabilă adevăratului câine de vânătoare, cu cât este mai bine dezvoltat e de preferat; iar după alții contrar.

Avantaje cași desavantaje, dacă le căutăm, le găsim la fiecare în parte, De aci împărțirea tipului în trei mărimi:

a) mari (care trec de 40⁷⁰).

b) mijlocii (de 40⁷⁰).

c) mici (sub 40⁷⁰).

În urmă, aceste subdiviziuni, după greutate și talie, au fost adoptate chir la câteva expoziții de câini din Franța, mergând până acolo că pe acei ce nu îndeplineau măsura reglementară îi excludeau.

După cum vedem cele două tipuri de pointeri (englez și francez) având și subdiviziuni, e natural ca pointerul adus de X să difere de cel adus de Y sau Z. De aci și greutatea unei descrieri amănunțite a formelor corpului său.

În trăsături generale însă, s'ar putea spune că formele exterioare ale pointerului tot așa ca și cele morale, snt atât de prețioase și atât de dezvoltate că fac din el unul din prepelicarii cei mai bine fabricați, recunoscut fiind chiar și de societățile pentru încurajarea raselor de câini franceze, precum și de cei mai autorizați autori francezi.

Pe teren văzut, se distinge la distanță foarte mare, de celelalte rase de prepelicari, prin elegant achetei sale care este întotdeauna în galop, cu nasul în sus și iute.

Dăm în scurt caracteristica corpului său:

Capul oval și destul de larg între urechi, nu exagerat de mare, distingându-se printr'o tăetură bruscă în dreptul ochilor, dându-i aspectul de cărn.

Fruntea bombată și largă, arătând multă inteligență și memorie.

Nasul larg, deschis, aproape patrat, umed și de culoarea petelor de pe corp.

Unii pointeri au nasul dublu (având o despicătură între nări) și care după unii autori este o diformitate, susținând chiar că nici 10% din acești câini n'au mirosul dezvoltat.

Botul puțin cam lungăreț și aproape patrat, Buzele mici; iar cerul gurei trebuie să aibă culoarea petelor de pe corp, unul dintre semnele caracteristice ale pointerului.

După unii autori străini pointerii cu botul lungăreț au mirosul dezvoltat; iar după alții cei cu botul gros.

Cred că și una și alta rămân simple păreri.

Ochii larg deschisi, mari (ieșiți din orbite) bulbucăți și vii, și de culoarea petelor de pe corp, iar expresia firoasă și puțin cam sălbatecă.

Urechile fine, relativ scurte, puțin rotunjite, întinse pe cap și plantate ceva mai sus de linia ochilor.

Gâtul puțin lung, cam arcuit și fără gușă.

Spatele drepte.

Umerii foarte lungi și oblici,

Coatele ceva uai joase ca corpul.

Pieptul bine dezvoltat, larg și adâncit.

Șalele, partea dela rinichi înapoi, puțin înclinată.

Picioarele bine proporționate, mușculoase și nervoase, glesnele drepte joase și puternice, ceea ce denotă un animal de mare viteză și care vânează fără să obosească. Labele ca la pisică, rotunde, cu unghii puțin arcuite și scurte.

Pântecul supt foarte tare.

Coada este puternică la rădăcină și fină la extremitate, atașată puțin cam sus și relativ scurtă (neatingând glesna).

În timpul căutatului o mișca prea puțin, contrar celorlalți prepelicari.

Blaze susține că pointerul are pentru fiecare fel de vanaț o mișcare deosebită înainte de a cădea în aret. Tăerea cozei la pointer, este una din cele mai mari greșeli.

Părul fin și scurt, ceea ce-i denotă rasa.

Culoarea pointerului este de asemenea foarte variată: albi cu pete maron, albi cu pete negre, albi cu pete galbene (oranj), galbeni-roșiatici peste tot corpul, maron peste tot, negri peste tot și chiar negri complet cupete galbene deasupra ochilor și chiar la bot.

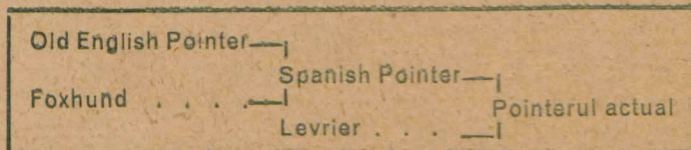
Fiindcă după unii, lipsa completă a petelor de pe corp denotă un semn de degenerescență; iar pete mari sau multe pe corp e un semn că pointerul are mult sânge de brac, crescătorii au căutat a selecționa pe cei puțin stropiți însă cu puține pete mari pe corp.

Fiindcă prin selecționare câinele pierde din caracterul rasei sale, nu e permis a-i corei sub motiv că le reînnoim sângele, chiar când acele tipuri ar fi înrudite, că abia doi la sută ies câini buni din asemenea încrucișări, căci defectele mai mult decât calitățile sunt transmisibile.

După cum arătam și mai sus, judecând fără părtinire, superioritatea incontestabilă a pointerului constă în finețea extraordinară a nasului, viteza, ardoarea și vigoarea sa; el fiind și cel mai frumos dintre toate rasele de prepelicari, deci tipul său este lăsat pe al doilea plan.

Origina pointerului derivă din vechiul tip «Old English Pointer»

Părerea cea mai acreditată a diferiților autori străini, asupra originii pointerului, se poate vedea în alăturatul tablou:

De aci putem constata că englezul, observând la vechiul tip că este moale, greoi și extrem de fricos, a căutat a-l selecționa cu o pricepere care-l face stăpân incontestabil în această materie, modificând și perfecționând aptitudinile sale naturale.

Mulți autori francezi susțin că origina pointerului actual provine din Bracul francez cu Foxhund; iar alții susținând chiar că pointerul este creat pentru dresori.

Astăzi, e bine stabilit că tipul pointerului, indiferent din ce rasă provine, este bine fixată, reproducându-se cu o regularitate perfectă, dându-ne un tovarăș de vânătoare de o supremă distincțiune din toate punctele de vedere.

M. D. SCRABA

Armă, Cartuș, Vânător

(urmare)

II.

Trecând la arma de munte, voi face o mărturisire: Până acum vre-o 2 ani am vânat și la munte și la câmp, cu aceeași armă cu 2 țevi. Nu voi fi acuzat deci de preferință pentru cutare sau cutare armă.

E de recomandat celor ce vor să vâneze în aceleași condițiuni, să fie mai pretențioși la:

1. Țevile să fie mai rezistente pentru a permite surplusuri de încărcătură;
2. Țevile mai lungi pentru a da bătăi mai mari; o țevă neapărat choke;
3. Gâtul patului mai robust;
4. Greutate ceva mai mare pentru a amortiza reculul dat de încărcăturile mari.

Restul desideratelor se tranșează prin cartușe.

Arme speciale de munte cunosc două categorii:

Cat. I.	{	1. Drilling, fie 2 țevi lise și una ghintuită, fie 2 ghintuite și una lisă.
		2. Mixtul, una lisă, una glonț, așezate alături sau suprapuse.
Cat. II.	{	Expresul—2 țevi ghintuite, calibre mari
		Carabina—cu repetiție, tragere repede etc.

Pentru vânatul de munte dela noi, și pentru felul cum se vânează, e de preferat categoria I-a; se pretează la mai multe combinații, dând posibilitatea a face față ori cărui vânat. În această categorie, prefer drilling-ul din aceleași motive. O combinație ce-mi place e: dreapta poșuri, stânga glonț secționat (în 5 sau 7). O armă mai ușoară și suficient de elastică e Mixtul cu 2 țevi—calibrul 12 sau 16.

Nu am nimic de adăugat, pentru țevile lise; mă voi ocupa de țeava ghintuită, singura care modifică caracteristica armei.

Țeava ghintuită, că e la Drilling, Expres sau Carabină, indiferent, se abate puțin dela unele principii expuse în prima parte a lucrării și anume:

Glonțul frecându-se de ghinturi care îi opun rezistență pe tot parcursul său în țevă, pleacă cu o viteză mai mare ca alicete. Viteza e determinată de totalitatea presiunilor dezvoltate în țevă, din momentul aprinderii până când glonțul iese din țevă.

Mortalitatea, deci puterea de izbire și penetrație care e în funcție de viteză, este sporită. Aci o mică digresie: Formula ce dădeam $\frac{M \cdot V^2}{2}$ suferă o simfioare modificare, datorită formei glonțului. Adică dacă luăm două gloanțe să zicem de 15 grame, unul rotund, alful cilindro-ogival (ex. Manlicher) pornite la gura țevii cu 600 metri pe secundă, vom vedea că la distanță de 100 metri de exemplu, cel rotund a pătruns o scândură de 1 cm. grosime și s'a oprit; pe când cel ogival a pătruns 40 de scânduri și nu s'a oprit. Diferența aceasta de penetrație se datorește pierderilor din viteza inițială respectivă. Deci V^2 din formula dată, e viteza rămasă în punctul de impact, și dacă cu un cronograf „Le Boulanger Bregër“, am măsura aceste viteze rămase, am vedea că glonțul ogival ar avea de ex. 500 m. pe secundă, pe când cel rotund abia, 210, 230 pe secundă.

Disproporția aceasta a pierderii de viteză se datorește formei glonțului, sau tehnic: densității proiectilului pe unitatea de secțiune transversală.

Încerc să redau popular această rațiune. Progresiunea descrescândă a pierderilor de viteză este determinată — grosso modo — de rezistența pasivă a aerului, ce se exercită pe fața anterioară a glonțului. Ori, considerând glonțul de 15 grame: — vedem că glonțul alungit de 15 gr. corespunde arhei de circa $7,5 \frac{m}{m}$ calibru; pe când glonțul rotund de 15 grame ar fi pentru cal. 20 ($16 \frac{m}{m}$ 4 diametru). Glonțul rotund de $7,5 \frac{m}{m}$ abia cântărește 3 gr. De aci, am putea spune că glonțul de 15 gr. alungit are, de deplasat o coloană de aer groasă de $7,5 \frac{m}{m}$ pe când cel rotund tot de 15 gr. o coloană de $16,4 \frac{m}{m}$ adică de 2 ori și ceva mai mare. Iar ca să ne dăm seama de rezistența ce opune aerul citez: gloanțele de calibru mic alungite, care pleacă de obicei cu 7—800 metri pe secundă, bat un maximum de 4 km: aceleași gloanțe trase în vid ar bate circa 60—65 de km.

Se poate trage de aci concluzia, că un glonț alungit are nevoie de o viteză inițială cu mult mai mică pentru a produce un lucru util, la fel cu un glonț rotund de aceeași greutate. Aceasta e just.

Am fi împinși să credem însă că alungind mereu glonțul mărim în aceeași proporție efectul său. Aici e fals, Alungirea nu poate întrece o anumită limită (3—4 calibre) căci glonțul se răstoarnă pe traectorie (adecă un glonț de $8 \frac{m}{m}$ nu poate fi mai lung de 20—32 $\frac{m}{m}$).

Țeava ghintuită e cu mult mai precisă din cauza formei proiectilului, și a vitezei de rotație dată glonțului de ghinturi. Glonțul trebuie privit ca un burghiu, ce se înfige în aer, cu o viteză de rotație de 3000 de tururi pe secundă și chiar mai mult, și se menține pe traectorie ca și sfârleaza cu care se joacă copii.

Ceeace merită reținut pentru vânător este:

1. Între două țevi de calibre diferite, trimețând un glonț de greutate aproape egală, e de preferat calibrul cel mai mic; va avea o armă ușoară de penetrație mare.

2. Intre două gloanțe, de greutate și calibru egal e de preferat cel ce pleacă cu viteză mai mare.

3. Intre două gloanțe de acelaș calibru, și de greutateți diferite, e de preferat cel mai greu. Viteza aceeași fiind. La fel pentru țeava lisă, între un glonț rotund (ex. Concentrator) și unul alungit (ex. Bre-mecke) e de preferat cel din urmă.

Călăuzit de aceste considerațiuni, cum și de acele din punct de vedere al puterii de oprire necesare glonțului pentru vânatul dela noi, țeava ghintuită ar trebui să aibă un calibru minim de 8 mm. (8—20 gr. glonțul), când arde pulberea fără fum, (V. mai mare de 600 m.) și un minim calibru de 10 mm. când arde pulbere neagră (viteza de circa 4—450 metri).

Orice sporire de calibru este limitată de greutatea ce impunem armei; și în parte se poate compensa lipsa de calibru prin glonțul dum-dum sau complet de plumb.

Bătăile de cerut, nu trebuie să depășească 2—300 metri; rar, și numai la capre negre, se va trage la distanțe mai mari. Ori, nu e practic să-ți obosești mâna sau punga, cerând bătăi de care nu ai nevoie de 3 ori în viață.

— Dezavantajul categoriei a II-a de arme îl găsec în faptul că întrebuițează exclusiv glonțul; și eu unul nu le găsec justificate decât pentru cei cu arme malte, sau numai pentru anumit vânat. Expresul — două țevi ghintuite de calibru mare — nu e justificat la noi decât pentru mistreț; un glonț puternic, judicios aplicat. Pentru urs e prea mult; Moș Martin e subțire de blană, și un cartuș, două, cu poșuri bune fac fereastră în el; cel mult, când se obrăzniceste, are nevoie de un glonț de armă de vânat. Din contra, cu un Express ai mult mai multe șanse să scapi o căprioară din fugă, decât cu o pânză de chevrotine.

Și când mai fii socoteală și de o leacă, o leacă de emoție, nu știu cum, dar îmi veți da dreptate.

Carabina, cu vizor, lunetă, telescop, n'o văd absolut necesară decât la capra neagră când s'a pus în piatră, departe, fie și pentru cerb la pază. Convine, în special distanțelor mari, are un tir precis, și mai ales vânătorilor de mare precizie.

Ceia ce am spus aci, nu sunt litere de evanghelie, sunt câteva păreri de brânzoi, ce a vânat vre-o 10—12 ani pe munte, cu un biet Grener cu 2 țevi.

Să se ia două arme? pușcă și carabină? Ruptură de umeri și se poate repeta întâmplarea răposatului meu prieten I. care în fiitoare pe Cozia, tot alergând între un Webley și un Schonnauer s'a pomenit cu ursul peste el, și i au scăpărat picioarele pe coastă până în gară la Jiblea, de unde a luat acceleratul, de l-am căutat o zi întreagă pe munte cu Costică Săvescu.

Mai sunt prin cataloage, arme cu baionete, cu cuțite, cu suliiși. Și mulți vor fi gata să creadă că după 2—3 focuri, cu care n'ai oprit ursul îl vei opri cu scobitoarea. Da, se prea poate; eu însă tot cred că în asemenea cazuri, Doamne apără, mai de folos e cuțitul de frasin.

(Urmează)

Căpitan BURĂ

Pe V. Vasereului Gh. Nedici avea în arenda tot bazi-nul râului 180.000ha. Ca punct central casa de vână-toare de la Faina.

Mugetul de cerb în Maramureș

(Impresii de vânătoare)

Inceputul de toamnă, cu bogatul vestmânt de flori, a schimbat și sufletul meu, aducându-mi o viață nouă în corpul meu slăbit demunca spirituală. Am părăsit munca capitală și în mână cu «Manlicher Schönauer», am luat drumul spre «Vișeu de sus». Cât de mult farmec are pentru mine acest nume, nici nu pot găsi cuvinte spre a o spune. Pentru altul acest nume n'are nici un farmec, pentru mine însă, înseamnă mult. La auzul acestui nume, mușchii slăbiți încep a se pune în mișcare, inima îmi bate mai tare și pare că îmi spune, că a sosit deja timpul ca să pot primi răs-plata pentru multele osteneli puse în îngrijirea pădure mândre din «Faina».

Din nou voi auzi cea mai frumoasă muzică din lume, mugetul cerbului, și voi putea culege fructele dulci ale muncii vieții mele, voi putea vâna taurul cel mai frumos din munții maramureșeni.

Trenul aleargă și iată că înaintea ochilor mei apare icoana Sighetului Marmăției.

După un popas de o zi, după ce am fost bine ospătați de prietenii Coman și Ivașcu, mergem mai departe spre încântătoarea vale a Vișeuului, când deodată apare înaintea noastră figura maestoasă a «Petrosului» cu haina sa albă de zăpadă și cu prele negre sprintene.

Dumnezeule! ce putere uriașă a lucrat aci, care să creeze munții și stâncile acestea mărețe și minunate.

E oare vis sau realitate, că din nou te văd munte înalt și maestos? Încă 20, 15, 10 km. și în sfârșit din nou sunt în pădurea mea iubită. În pădurea mea, în pădurea mea, strig plin de fericire, pentru că eu sunt a ei și ea este a mea. Este oare un sentiment mai înălțător decât atunci când omul simte că este al cuiva.

Oare nu e omul cuprins de un alt sentiment, când poate petrece câteva momente fericite în mijlocul acelora, pe care atât de mult îl iubește?

Intre noi doi nu sunt secrete. Frumosa pădure își arată în toată splendoarea ei frumusețile și farmecele sale. Eu îi înțeleg tainele sale, văd florile sale doritoare de căldură sau chinuite de arșița soarelui. Sufletul meu e încântat că poate pătrunde prin locuri nepătrunse de alții, iar ființa mea este fericită că se poate odihni pe butucul vechiu și plin de mușchiu sau că se poate culca pe claia de fân rămasă aici, putând asculta cântecul fermecător alatător păsărele.

Șueratul mierlei, glasul trist al porumbelului și strigătul vesel al turturiceii, îmi umple sufletul de visări și de fericire.

Cât de departe am venit la tine, drag prieten al copilăriei mele, de care mă leagă cele mai dulci și încântătoare amintiri, dragă pădure a patriei mele! Incet, cu inima plină de emoțiune, merg înaintea în zorile dimineții pe cărările cunoscute și iată-mă că

stau înaintea ta și mi pleo capul meu obosit pe cel dintâiu arbore, care mă îmbrățișează cu crăcile sale verzi.

Lucirea stelelor e deja palidă, când eu plec mai departe cercetând. La fiecare cotitură mi se arată câte un semn îmbucurător, care îmi spune că regele e aici. Ajung deja la pârâul argintiu rece ca ghița, pe țărnișurile cărui își ridică capetele înrouate mii de floricele privindu-mă curioase, parcă ar întreba ce caută în această împărăție fermecată, un om ră-tăcitor din altă lume, pentru a le răpi somnul ce dulce, în care erau adâncite. Și pe când eu privesc cu admirare cum pasc căprioarele pe acea împărăție fermecătoare, deodată dinspre tăetură se aude glasul înspăimântător al bătrânului taur, regele pădurei, la care răspunde glasul mai domol al altor tauri mai tineri.

Ai auzit Ceno, șoptesc credinciosului meu brigadier, desigur e bătrânul și falnicul taur de anul trecut. Am auzit domnule, dacă nu ne vom grăbi, cu răbdare și dacă ne ajută și Dumnezeu, va fi al nostru.

Mergi în urma mea așa la $\frac{1}{2}$ klm. și îndată ce vei auzi împușcătura, să fii la mine. Precum porunciți. Dar e greu lucru a înșela pe un taur atât de bătrân și sigur că sunt și vaci în jurul lui. Deja înainte de 2 ani, era un cerb respectabil și numai precauțiunea lui extraordinară dar și tauri mai buni ca el i-au scăpat pielea.

După ce am studiat destul de bine situațiunea și am cumpănit bine toate momentele, m'am convins că e imposibil a mă apropia de locul dorit, pentru că n'ași fi putut ajunge la rezultatul așteptat.

Până a-și fi ajuns acolo, strigătul putea înceta, sau putea să-lalung din acel loc și să sfârșea și a doua zi tot fără rezultat. Nu are nici un rost să-l chem, pentru că în cel mai bun caz, puteam ademeni un taur mai tânăr.

Cu greu îmi puteam suprima dorul de a mă apropia, auzind repetându-se strigătele respectosului taur, dar și credinciosul meu brigadier mă îndemna să înaintăm pentru că dacă l'am și speriat putem apuca pe «piciorul lung», și după câteva zile din nou ne puteam întoarce aici.

Poate avea Ceno dreptatea și apoi mă îndemna și patima, care în sfârșit a învins.

M'am predat soartei. Să mergem Ceno. Să trăiți, domnule, a fost răspunsul satisfăcător.

Deja primele raze ale soarelui străbăteau aerul de dimineață al pădurei și prefăcea roua miilor de floricele într-o mare de brillante. Alergam agitat de un vânt priincios în direcția strigătului și la jumătate km. venea în urma mea Ceno. În curând observ vâ-

mul, care mulțumită lui Dumnezeu, era priincios. Dar soarta nu mă favorizează, pentru că atât strigătul bătrânului taur, cât și al celor tineri, au încetat. Stau în acest timp sosește acolo Ceno.

Ți-am spus că facem o imprudență. Cerbii au părăsit deja locul. Ne-am stricat ziua de azi. Ceno privește în aer și oftează. Totuși ca să avem vre-un folos de atâta osteneală, să ne apropiem de locul de unde venea strigătul, să examinăm situațiunea, ca de dimineață să mergem la sigur.

Ai dreptate, domnule, a zis Ceno, cu o față mai senină. Ajungând la locul strigătului, ne-am convins că un taur foarte puternic în mijlocul haremului său în fiecare noapte petrece aici și în alt loc și că în apropierea lui se mai află și alți doi rivali, cari judecând după vocea și urmele lor, de asemenea erau exemplare destul de frumoase. Din urmele lăsate, ne-am putut convinge că distanța destul de respectabilă între cele două locuri de petrecere, o făcea taurul în fiecare zi, mânănd înaintea iubitele sale.

Azi după amiază vom fi deja la ora $3\frac{1}{2}$ aici, Ceno, și dacă deseară nu va fi al nostru, vom petrece noaptea sub un brad și dimineață totuși ne va cădea în cursă bătrânul taur.

E bine, domnule. Să aducem ceai fierbinte în termos și haine călduroase. Pe când ne sfătuiam, deodată se aude strigătul bătrânului suveran al pădurei și numai decât glasurile celor mai tineri. M'am uitat la Ceno și am plecat. Deoarece vântul nu era favorabil, am ajuns la scop, numai cu înconjur. Ajungând la marginea unei poeni, am

Pointer (tip englez)

rămas înmărmurit. Înaintea mea apăru chipul dorit, animalul mândru, frumos și încoronat al pădurilor, măestrosul 16 în toată splendoarea sa. Ținându-și capul în sus, își purta impunătoarea sa privire, când la dreapta, când la s'ânga. Iubitele lui pășteau liniștite iarba fragedă. Pe rând, când una, când alta, își ridicau capul, privind în toate părțile continuând să pască mai departe.

Un vițel mic se tăvălea pe sub pânțele mamei sale, apărându-se de muștele supărătoare. Totul forma un tablou de a fi eternizat de cel mai celebru pictor. Păcat că artistul nu era lângă noi, ca să eternizeze un tablou atât de fermecător al naturei.

Era așa de frumos și așa de mareș acest tablou, că a-și fi dorit să opresc timpul în loc, spre a-l privi cât mai mult. Cu deosebită plăcere priviam acest tablou frumos familiar, pentru că și cel mai bun vânător, foarte rar are ocazia a-l vedea. Eram răpit de frumusețea lui fermecătoare.

.....

Inima mi se bătea cu putere. Gura, limba mi se uscaseră de emoție și încântare.

Câteva minute se luptau în sufletul meu, simțământul milei cu cel al cruzimei. Toată ființa, toată voința mea fu un moment paralizată, dar patima de vânător mă îndemna la fapte. Ridic arma și glonțul ucigător, la moment stinge viața celei mai frumoase, mai perfecte și mai impunătoare ființe. Iubițele sale privesc cu spaimă la cele întâmplate, apoi fugând speriate părăsesc pe adoratul lor amant.

Ecoul împușcătorei mele se lovește de câteva ori de stânci, apoi urmează o tăcere adâncă.

Tremurând de emoțiune mă apropias de miraculosul animal.

Frumosul cap îi zăcea între flori. Lacrimile isvorite din ochii lui stinși, se amestecau cu roua dimineții, iar apa pârâiașului de munte îi spăla picioarele. Mă aplec spre el și îi cer ertare pentru fapta mea. Că doară el nu mi-a greșit cu nimic. Admirabilele lui coarne zăceau în iarba roșită de sânge.

În timpul acesta sosește Ceno, care, ridicându-și pălăria, își face cruce. Din partea pădurii se aud șoapte. Mă cutremur. Regret parcă în acest moment patima vânătorului. Imi pare rău de admirabilul taur și de frumoasele flori pe care le-a rupt cu greul său corp și le-a înroșit cu sângele său nevinovat. Regret că am răpit măestoasei păduri o ființă atât de perfectă, iar tristelor amante pe cavalerul lor iubit.

Și ochii mei s'au umplut de lacrimi, iar sufletul de sentimentele variate ale bucuriei și compătimirei. Mă mângâie numai împrejurarea, că soarta aceasta a ființelor pământene, nu o poate nimeni evita.

Dr. GEORGE NEDICI.

Vasile Pădurarul

Incepuse să ningă și cu toate că trecuse jumătate din Decembrie, lumea spera, că se va reîntoarce vremea bună.

Destăceam corespondența într'una din seri, când mi se umplu inima de bucurie, văzând o invitațiune din partea camarazilor mei de vânătoare. Voiau să profite de concursul oferit de «copoiul alb» și hotărâseră o consfătuire acasă la Paul, cel mai dexter și mai vrăstnic dintre noi.

În jurul unui ceai, botezat cu rom, potolit cu lămâie și pesmeți, începu a se depăna firul unui proiect de vânătoare în munți. Locurile fiindu-ne cunoscute, se determină numai numărul participanților, sarcina proviziilor o luară doi dintre noi, urmând să plecăm Sâmbătă după-amiază, cu două căruțe la munte.

Cu mare greutate ajunserăm.... la această hotărâre, căci o mulțime de povești, făcute pe rând de toți invitații și mai cu seamă de sfătosul nostru decan Paul, ne-au furat pe nesimțite timpul, făcându-ne să uităm de-a binele scopul adunării noastre.

Ne-am despărțit târziu noaptea, fiecare din noi, hrănind speranța, că ar putea vâna un porc sau o căprioară și totdeodată regretând, că a uitat să povestească o mulțime de alte întâmplări mai hazlii și de necrezut.

Sâmbătă, la ora unu, lipseau patru vânători din nouă și primirăm înștiințări presărate cu regrete, că ocupațiunea lor le-a creat pentru această zi însărcinări, cari nu le permit plecarea; dar că a doua, a treia zi, ne vor urma.

Nu prea ne-am ținut de vorbă. Pachetele mai aveau nevoie de legături, se uitaseră multe lucruri; dar cu oarecare bunăvoință totul fu gata și cele două căruțe se puseră în mișcare.

Până în Comarnic, drumul este împodobit cu un nestârșit șirag de tablouri pline de pitoresc; însă multe din ele nici n'au fost luate în seamă, căci glumele și hazul se transmiteau — fără mijloace marconiene — de la o căruță la alta și hohotele de râs, făcând să ni se pară calea nespuse de scurtă.

Din Comarnic încep greutatea și sușului serpuie, care ne dau puțința să admirăm de pe înălțimi o bună și frumoasă parte din Valea Prahovei. Coborâram din căruțe, nu atât pentru a ușura povara cailor însușiați — ziceau unii din noi — cât spre a face antrenamentul gambelor, pentru încercarea de a doua zi.

În Secăria ne-am oprit la hanul «Biblica», popasul vânătorilor, unde ni se pregăti o gustare, în timp ce noi ne întreceam în glume spumoase ca și vinul pe care-l sorbiam.

De-aci, după o călătorie de încă patru ore, ne văzurăm în Treistenii, cel din

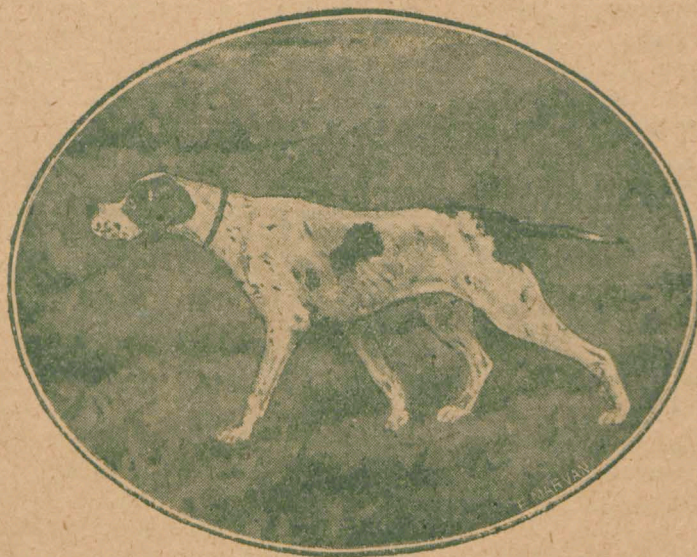
urmă sat din apropierea vechei trecători Predeluș. Oprind cu mare alai în poarta curții pădurarului Vasile, toți îl strigarăm să deschidă, făcându-l somnoros, că multe găini încă n'au închis ochii, că pădurarul trebuie să păzească și noaptea codrul, până când Vasile — pe jumătate desbrăcat — apără într'un snop de lumină, ce țâșni pe ușa întredeschisă.

«Bine-ai venit!» «Să ierțai că n'am nimic pregătit pentru odihna D-voastră, căci omul nu știe când îi vine moartea, dar când îi sosesc vânători pe cap.» «Vă fac focul, v'aduc o mână de fân, ca să vă croesc un culcuș de capră, căci de-ale gurii cred că veți fi adus câte ceva.»

Totul se făcî ca într'o scăpărare, căci Vasile este om harnic și veșnic bucuros. La lumina unei lămpi fumegânde, îl prezentarăm unui prieten din Buștenari, altuia din Câmpina, căci trei îi erau vechi cunoscuți și el se apropie de fiecare spre a-i vedea chipul, bombănind, că mulți boeri mai suferă de această pustie de boală.

Eram obosiți, cu încălțăminte plină de noroiu; iar stomacul ne dă brânci spre lada fratelui Paul, în care stau așezate — ca într'o farmacie — tot felul de lucruri ispititoare.

Ne cam scăzuse limbuția, căci era târziu și cu-

Pointer (tip francez)

vântul de ordine, că a doua zi dimineată, trebuia să plecăm spre culmile destinate vânătoarei, ne sili să ne culcăm.

Somnul nu ne putea cuprinde, căci duceam grija vânătorilor din Șotrele, cari trebuiau să sosească cu câinii. Ei veneau pe jos, prin albia Doftanei și s'ar fi putut să li se 'ntâmples ceva, care să i împiedice de a sosi la timp.

Maestrul nostru de vânătoare, vestitul Paul, tot mai făcea câte-o întrebare cu tâlc, tot mai pișca pe câte un vânător, doar de i-ar mai ciupi din somn, până când adormirăm de-a binele.

Pe la ora două din noapte, auzim un freamăt în curte, lătrat de câini și cu toată grija ce purtam înaintea de a ne culca sosirea acestor vânători, înțelegând că ei au venit, ne-am răsucit în culcușul nostru de fân și ne-am continuat somnul.

La patru dimineța ciocotea pe plita sobei apa pentru ceai și fiecare dintre noi își pregătea sacul cu merinde și munițiuni. Vorbă nu prea s'auzea, cu toate că pentru ea, ar fi fost mai mult loc de cât pentru trupurile noastre, în camera strâmtă și joasă a pădurarului.

Eșirăm în curte și ni se umplu pieptul de aerul răcoros, curat și tare ca și ne'nduplecarea noastră. Am pornit prin sat printre două culmi de munți, cari în atmosfera albastruie de ozon, profilează ne-numărate văi. Pe dreapta Negreașul, Valea Neagră, Grohoatișul; pe stânga Pristopol, Ojogoaea și Mușița, cari formând un defileu nesfârșit, leagăna la poalele lor apa Doftanei, ce de-apururi doinește cântecul freamătelor fără înțelese.

Prin creștăturile văilor străbat șglobii și șgomotoase izvoare cristaline, cari în cascade argintii rostogolesc felurimi de pietricele. Ca o panglică alburie șerpuieste spre Nord șoseaua Predelușului. Aci apare, aci se pierde ca o dungă a amintirilor îndepărtate. Și din fundul văilor adânci, al căror verde de brad este împăienjenit de o ceață albăstruie, se ridică vârful golășe, străjerii vechei noastre frontiere, ca niște uriași investmântați în mantia albă de omăt.

În truda trupurilor noastre pe șuisuri repezi, ochiul fugărește privescând șoseaua și gândul alunecă spre tainele văilor, ale creștelor, iscodind frumusețea și bogăția naturii.

Pe un podiș, la poalele unei păduri bătrâne, zărirăm vânătorii cu câinii adunați la un loc. Ne așteptau și șosind la ei ne ștăturăm pentru prima goană. Gonacii și copoii au rămas jos, înșirându-se la intervale mari pe marginea unui desis de puieți de brad năpădiți de buruieni; iar vânătorii urcarăm pe potecă în sus spre a ne așeza în țititori. Paul rămase într'o curmătură, Egon într'alta și fiecare ne așezărăm cum se putu mai iute și mai bine. Vasile rămase cu gonacii, el cunoaște șalășul mistreților și șiretenia șolitarilor — trebuia să le dea fără greș bună dimineța.

Sună cornul și bătaia încep, vestindu-ne despre aceasta glasul oțelit al copoilor, pe cari — după o goană scurtă — îi auzirăm lătrând pe loc. În țititori nici un foc nu se auzi și dupe un șfert de oră mă cam prinsese desnădejdea, când aud unul, apoi alte trei și câinii urmărind în mai multe direcțiuni.

Mistreții, nu se încumetau să iasă din desis, se împotriveau câinilor, dar îi șosise gonacii, conduși de Vasile. Acesta reușise sa doboare un porc. Paul își schimbă locul și nu mult dupe aceasta, se auzi o detunătură. Un șolitar de-o rară frumusețe, străpuns de un glonte, căzu fără suflare, tot așa de ușor ca o potârniche prinsă în șnopul focului la douăzeci de pași.

În țititoarea mea se auzi un foșnet de buruieni și zăresc cum vârful puștilor de brazi prind a se mișca când într'o parte, când într'alta, ceea ce mă făcu să

cred, că numai decât mă voi găsi în fața unui vânat de șeamă. Schimbai percutorul pentru glonț și eram gata să ochesc, când din desis... apărî Vasile!

«Au căzut doi porci, cam sdraveni, dar cu mult necaz...» «Ne-au amăgit ca pe copii și s'au scurs în turmă spre Ojogoaea.» «Trebuiau puști multe, peste tot locul, ca să nu ne scape din mâini.»

«Văzură-ți cum jivinele s'au învârtit nt mai în desis mai mult ca trei ceasuri și dumneavoaștră ați așteptat zadarnic în țititori...?» «Le cunosc eu obiceiul și de aceea zălogii un grășunaș destul de bun.»

Vasile este trecut de jumătatea vrăstei, slab, cu o înfățișare plăcută și totdeauna gata a zeflemisi — vesel și mulțumit cu soarta lui. Vânează cu o carabină, ale cărei părți nu spun lămurit dacă sunt numai de lemn sau și din fier, iar țeava i-a fost retezată de două ori. Acasă o ține dupe ușă și n'a uns-o vreodată de teamă că și va murdări mâinele.

Se așază jos, lângă mine, și dupe ce m'asigură că porcii ne-au înșelat, ștecurându-se în pădurea vecină, școase încercătorul din armă cu cele patru carțușe netrase, le examinează prelung, ștergându-le de umezeală pe poala șumanului său.

«Bine Vasile, cum nu ți-e teamă, să umbli cu astfel de armă și de munițiuni?» «Ți s'ar putea întâmpla o nenorocire, sau să nu-ți ia foc, sau să se spargă în mână și cine știe cum ți-ai mai putea primejdui viața cu această rugină, de care nu te desparți.» «Privește ce gloanțe avem noi, numai dum-dum și știi ce groșnică lovitură dau.» «Ferească Dumnezeu! «Curată explozie!» «Așa că bietul animal n'are timp nici să ofteze odată.» «Apoi armele noastre..., bunăoară a mea, uu trio cu tot felul de perfecțiuni, toate menite a-ți împușina grija și a-ți asigura reușita...» «E mare lucru să-ți cumperi o armă mai ca lumea și să asvârli într'o vâlcea, această scurtătură roasă de rugină și dogită ca un clopot?» «Nu pricep cum vă puteți bizui pe astfel de vechituri, cărora le ziceți arme și cum pătrundeți cu ele în codru, unde nu v'ar putea servi decât cel mult de ciomag!»

«Păi bine boerule, eu ucisei porcu cu rabla asta și mă prind că îi găteam și pe ceilalți, dacă nu s'arătau măcar cât o muche de cușit.» «Decât un cal nou, căruia nu-i cunoști bunătatea, mai bine unul rău căruia îi cunoști năravul!» «Pe urmă unde pui, că o pușcă ca a dumatule trebuie ș'o îngrijești, ș'o curești, să-i cercetezi oțelurile, ș'o ungi, să-i cauți muniție bună prin București, sau prin țări străine, pe când a mea am grijă să șcurg doar apa din ea și ș'o arunc în tindă după ușă.» «Până acum am îngropat-o de două ori: odată din cauza românilor, altă dată din a nemților și nu mo-i codi ș'o îngrop de nouă ori.» «Dar nu pușca este treaba de căpetenie, nu numai cu arma impuști vânatul și să nu te mire, având-o pe cea mai bună și cutreerând toate pădurile acestea, care le vezi cu ochii, că te vei întoarce șeara, la bordeiul meu, plângându-te că locurile sunt pustii de vânat.» «Să cunoști cărările lighioanelor, tușururile pentru odihna lor, poenile alese de ele pentru hrană și pentru joc.» «Să le cunoști obiceiul cu deamănuntul și apoi... să ai copău bun!» «Mai ții minte pe Ursei?» «Ce ștrașnic era!» «Mi-aducea capra de câte cinci-șase ori pe la nas, de puteam ș'o tăiu cu cușitul, și înghesuia porcul sub răpi de-l puteam răpune cu toporul!» «Când plecam în pădure, nu mi-ar fi părut rău să uit pușca acasă, dar fără Ursei nu făceam un pas!» «Adu-ți aminte cum îi împușinase porcii carnea de pe pulpe, dar și el căți împușinase dintr'înși i!»

«Rășboiul ne-a ștărpit câinii buni ca și pe oamenii vrednici; ne-au rămasnu mai nevoiașii.»

Șfârșind, Vasile își îndreptă căciula pe cap, oftă

adânc și și risipi privirea pe culmile din fața noastră. «Ori ce-ai spune Vasile, o armă bună prețuește mult și prinde bine totdeauna.» «Zici că ai împușcat un porc, cu acest fier ruginit și tot îmi vine să cred, că l-ai ameuțit numai.» «Nu m'ar mira de loc, dacă ar mai trage câinii o goană după el.»

«Nici pe mine nu m'ar mira, boerule!» «Am văzut multe întâmplări ciudate și de nu m'ași gândi că te ții de vorbă, așa avea de povestit una frumoasă de tot.» «Noi, țărani, suntem gâlcevitori, ne luăm de o treabă cu bună înțelegere și o sfârșim cu ceartă.» «Așa am fost de când cu lumea și nu ne-ar putea schimba nimic, până n'ziua când vom încrușișa mâinele pe piept.» «Pentru că tot trebuie să ne mai odihnim, până să n'nceapă a doua goană, și-o povesti o petrecanie de-acum opt-nouă ani...»

«Era prin August, în seara unei zile senine și călduroase.» «Plecasem din sat singur, dar întâlnii pe drum pe Dumitru și pe Ion, cei doi tovarăși ai mei, ducându-se spre pădurea de brad din Ojogoea.» «Nu mergi cu noi Vasile, să faci o leacă de pândă, pentru un urs, care face stricăciune la stânille de pe „Manole“?» «Avem destulă nădejde în noi doi, dar e mai bine să fim trei, ca din trei părți să cuprindem jivina spurcată.» «Ai fi auzit și tu, că azi-noapte a rupt vre-o opt oi și dacă a sărit baciul într'ajutorul lor, a fost tăbărat jos și fiara l'a încolțit peste tot, pe unde l'a ajuns.»

«Tot vorbind, ne văzurăm pe plaiul «Podurilor» și apoi scăparăm în „Ojogoea“» «Aci, mai ales seara, nu se merge cu una cu două.» «Buștenii prăvăliți de vremuri, lemnul putred răspândit sub brazi, smeuirișul, coardele de mure, izvoarele adânci și întunecoase îți dau mult de lucru și te obosesc de te frâng.» «Se anzeau tălângile dela stână și un lătrat de câini, mai mult un urlet, așa cum fac ei, când s'apropie lupul de sat.»

«Coborârăm în fața muntelui „Manole“ pe un poeniș verde, înconjurat de pădure și hotărârăm în pripă, să ocupăm cele trei cărări, cari să împreună aci, venind din Ojogoea.» «Fără multă trudă ne-asezarăm în pază, unde năpădiră roiri de țânțari.» «Nu mult după aceasta auzim tălângile sunând amarnic și câinii năpustindu-se înfricoșați spre turma îngrămadită sub o răpă.» «Ciobanii prind a striga, a huidui și abia deslușirăm că e vorba de urs.»

«Dar pe unde trecuse?» «Mie îmi veni a crede, că pe la ceilalți doi tovarăși, lor de bună seamă că pe pe la mine și pe când ne frământam de ciudă, că am pândit zadarnic, aud o detunătură și apoi alta.» «Un hut, cum strigăm noi pădurarii, mă chema într'acolo și aproape sburând despica cetinile țepoase de brad și găsi pe Ion în țitoarea lui, nehotărât a se ridica.» «Ce-i Ioane?» «Cine a tras?» «Socot că badea Dumitru și poate c'a nemerit, dar tot aud trosnituri printre brazi dela poalele pădurii și din când în când un mormăit de urs.» «Bată-te pustia Vasile, tare mi mai ionește sângele prin băerile inimei de spaima ce-mi trăseși cu strecurarea ta tiptil până la mine!» «Era mai bine să rămânem fiecare la locurile noastre.» «Acum, pentru că ai venit, stai aci lângă mine, să mai ascultăm o leacă.»

«Câinii încă lătrau, văile purtând în depărtări răsunetul prelung al desnădeidei lor, apoi se făcu liniște nu se mai auzi nici grai omenesc, nici muget de pădure...»

«Luna, aproape plină, se ridicase de o suliță și lumina ei învăluia cu scipiri de aur pădurea de brazi, crestele golașe și zăbranicul nourilor risipiți la orizont.» «Mândră mai este o noapte senină în munți!» «Stâncile par că se'naltă, pierzându-se în albastrul fumuriu al cerului; iar văile se tot adâncesc, întu-

necându-se ca sufletele amărâte!» «De-odată tresărim la sgomotul unei sărituri greoaie sub brazii din spatele nostru și întorcându-ne cu voiefără voie, zărirăm o mătăhală neagră venind spre noi.» «Ion ochise și arma detună.» «Un răget de se cutremură codrul, mă făcu să sar în lături și pe când îmi sprijineam arma n'umăr gata să trag, fiara — ridicată în două picioare — se năpusti asupra lui Ion.» «Mă apropiai ca la trei pași de ea și — fulgerând o în piept — se rostogoli la pământ.»

«Amândoi ne apropiarăm de această jivină, pe care — la razele lunei — o văzurăm că încă mai tremura ușor din labe.»

«Așteptarăm numai câteva clipe și dădurăm un huet, ca să vină și Dumitru; dar mare ne fu mirarea, văzându-l că sosește lângă noi, îndepărtând cu mâna cetinele de brad.»

«A căzut.» «Sdravăn mai el!» «Noi îl așteptam să iasă din pădure și el se întorcea dela stână.» «Am tras cam departe, dar l'am doborât și pe când se svârcolea în întunericul tufișului de feregi, îmi făcui socoteala să vă chem și pe voi.» «Atunci am chiuit, nu știu dacă m'ați auzit.» «Nevenind nici unul din voi, căutai să-mi văd vânatul, dar apropiindu-mă, i-al de unde nu'l.» «Se ridicase și pornise.» «Mă putui ține după, el, căci fiind rănit se lovea de copaci, călca în nibul locului și făcea sgomot mare pe urma lui, din când se mai odihnea.» «Eram tare aprorpe de voi, când auzii cele două puști.» «După o pauză scurtă Dumitru soase cuțitul, ciopli un lemn destul de gros și se aplecă să lege de el picioarele dinapoi ale ursului.»

«Ridicați și voi, să-l atârnăm între doi copaci!» «Trebuie să-l jupuim că ne apucă ziua aici.» «Dacă nu-l caliceam eu, nu ne-am mai fi necăjit cu el în spinare; dar lasă că e cu folos, pielea lui face o mie de lei, ai, ce zici Ioane?» «Dacă tu și cu Vesile ați fi tras cei dintâi, ar fi fost a voastră; dar pentru că eu i-am pus piedica la picioare, de bună seamă că mi se cuvine.» «Când oi vinde-o, vă cinstesc la hanul lui Poenaru și când se va întâmpla să vindeți și voi pe a celor din pădure, mă veți cinsti unde veți găsi cu cale.»

«Uluiți de vorbele lui Dumitru, ce mi se înfipseră ca niște săgeți otrăvite în inimă, scăparăm de pe umeri pârghia cu urs cu tot și am fi stat multă vreme amețiți, dacă ursul desmeticit nu ne-ar fi tăvălit pe jos.» «Căzusem unul peste altul, simțirăm straele sfârticate și când ne-am trezit din această învălmășeală ursul nu mai era pe poiană!» «Ni se făcu frică și nu-l mai urmărirăm dar îl auzirăm cum își da ultimul sfârșit la câțiva pași de noi.»

«Vezi ce tare este fiara boerule?» «Moare, învinsă și de multe ori este gata să ne răpună.» «Acum haidem, căci începe bătaia de capre, trebuie să port câinii și gonacii, azi mai am de făcut păcate.»

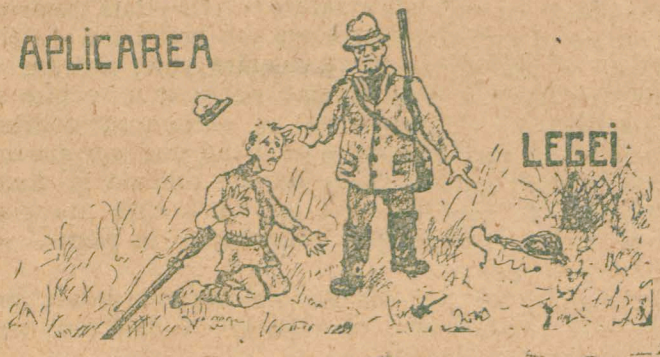
Mă despărții de Vasile, părându-mi rău, nu atât pentru că povestirea lui s'a stârșit așa curând, cât pentru că am căutat să-l umilesc, bătându-mi joc de arma lui.

Câmpina 18 Decembrie 1920

G. STĂNESCU-CÂMPINA

APLICAREA

D-lui Ministru de Interne

Ni se semnaleză următoarele:

Domnule Președinte,

Am citit în ziarul Dimineața din 4 Martie știrea „Din Drăgășani“:

Vânătoare oficială. În ziua de **27 Februarie** a avut loc în pădurile statului Valea Rea, Fumureni, Dobrușa și Stăneasca, o mare vânătoare oficială, organizată de Administratorul plășii, Râmniceanu, la care au luat parte toți vânătorii din elita drăgășeneană și împrejurimi.

S'au ucis 7 lupi, 23 vulpi, 49 iepuri etc.

Domnule Președinte, nu vă revoltă? Noi care căutăm o lege mai bună, cu o mai mare solicitudine pentru vânat, și care facem proces lui Stan Sărăcilă din Orbenii de Sus, că a ucis un iepure la pază, avem spectacolul autorității, care în loc să ne secondeze — ea ingenunche legea — și în ce mod:

Un administrator de plasă care ucide 49 de iepuri la 27 Februarie. Ce să credem? Cinism, ori inconștientă? Să mai stăruim noi pentru a i se aplica un model de represiune?

Și iată bravură. Se mai publică și la ziar; cred că Dimineața, e prea puțin răspândită, propun să se publice rezultatul vânătoarei în Monitorul Oficial și în „Revista Vânătorilor.“

C. de POPESCU Magistrat R. Vâlcea
C. I. STANESCU-Câmpina
etc. etc.

Judecătorul Ocolului Rural I Craiova de care vorbeam în articolul nostru „Semne Bune“ din No. precedent este d-l Ion N. Bogdănescu, căruia îi mulțumim din nou și ca vânător și ca prieten.

Redactor.

CONTRIBUȚIUNI LA MODIFICAREA
LEGEI POLITIEI VÂNĂTULUI

O PĂRERE

Domnule Președinte,

Citesc în Revistă ca Ministerul de Interne a solicitat Uniunea să-și dea părerile în cece privește legea poliției vânatului. Bine a înțeles Ministerul, că nu doi sau trei inși ne pot da acea lege — ori cât de cunosători ar fi ei.

Părerea mea ar fi ceva mai mult — dacă Ministerul dorește să ne dea o lege în adevăr bună și completă, o lege bine întocmită și pornită din experiență, — să trimită Uniunii acel proiect — indiferent de cine ar fi el întocmit, — spre a fi studiat. Dată fiind autoritatea morală a Uniunii, și a persoane-

lor ce-i alcătuiesc Consiliul de Administrație, Ministerul poate să fie convins că dezideratele ce Uniunea va prezenta lângă acel proiect, sunt rezultatul experienței vânătoarești a majorității vânătorilor din țară, călăuzit de dragostea pentru vânat pentru ocrotirea și înmulțirea lui.

Revista completează lipsa unui congres vânătoresc, și pune în lumină părerile tuturor membrilor ei; asigură colaborarea cu toți vânătorii. Căci toți cei ce pot face ceva, în orice direcție, au fost și sunt de atâtea ori solicitați, să scrie cum să se facă, nu să se mulțumească cu „ar trebui“.

Deși trăim într'o atmosferă de laude, totuși suntem dornici și de fapte, nu numai de vorbe.

Cu distinsă considerație
PERCURTOR

NECESITATEA COPOIULUI ÎN REGIUNILE
PĂDUROASE ȘI MUNTOASE

Am urmărit cu atențiune părerile diferiților colegi publicate în Revistă relative la copoi.

Nu voi să critic pe nimeni, însă îmi dau părerea mea ca vânător și voi arăta anume cauzele care mă determină să nu fiu de părerea colegilor mei. Vânătoarea cu copoi la noi și cred că ori unde, este cea mai rațională și mă voi explica de ce.

Vânătoarea cu copoi se face individuală sau în compania a patru sau cinci tovarăși maximul opt; copoi, după lipsa ce se simte acum de această speță de câini, se pot întruni 3 sau 4 la o vânătoare. E de necontestat că copoi ori câți ar fi ei gonesc toți după un vânat călăuziți de cei mai buni dintre ei, și numai în rare cazuri copoi gonesc împărțiți în 2 cete și atunci șansele de a împușca vânat devin mai puțin probabile. Vânatul la noi ca și în alte părți ude mai rar din instinct de conservare caută a se adăposti în locuri aproape impracticabile omului și deci numai un copoi bun e în stare al scoate din aceste locuri spre a-l putea eventual ucide. În ori ce caz vânătoarea cu copoi o practic de 32 de ani, în care timp nu mi-a lipsit copoi din curte, însă nici odată nu am avut șansa de a împușca mai mult de 5 iepuri într'o zi de vânătoare cu copoi, acompaniat de 5—6 persoane ne mai luând seama de zilele de iarnă în care, din cauza gerurilor și zăpezilor, copoi devin de neintrebuițat.

Am încheiat anul de vânătoare cu copoi ucizând între 15—20 iepuri, 5—6 vulpi; anul acesta însă a mers contrariu, vulpi multe și iepuri foarte puțini, nu din cauză că sunt, ci din alte cauze pe care le voi desvolta mai târziu.

A fi vânător nu înseamnă a trage bine cu pușca, ci trebuie să cunoști anume terenul de vânătoare și întotdeauna să te călăuzești de anumite pozițiuni, pe unde ar putea trece un vânat gonit de copoi. Cei ce nu au făcut vânătoare cu copoi, după multă vreme vor ajunge să poată împușca un iepure sau o vulpe gonită de copoi.

Am avut și pînă ieri însă pe atunci aveam și picioarele mai bune și rezultatul a întrecut cu mult vânătoarea eu copoi, am ținut socoteală într'un an și am încheiat anul vânătoresc cu cei doi pînă ieri, pe care îi întrebuițam succesiv, ucigând 76 iepuri, prepelițe, șitari și potârnicchi în abundență. Contrariu cu copoi nu am împușcat nici odată mai mult de 25—20 iepuri și 5—10 vulpi într'un an vânătoresc și asta când a mers bine.

Se spune că vânătoarea cu copoi alungă vânatul și l sperie. Afirm contrariul, un iepure poate fi gonit de copoi în orice zi chiar mai multe zile pe rând și el nu și va părăsi locul, căci la drept vorbind dacă iepurile nu ar avea păcatul să vie înapoi la urma de unde a plecat, a și vrea să știu și să vad vânătorul care l'ar mai putea împușca decât întâmplător la prima săritură.

Mai departe vânătoarea cu copoi își are farmecul ei, mai ales când ai copoi buni, mi s'a întâmplat adesea ori ca copoi mei să gonească o zi întreagă un iepure, fără al vedea măcar și aceasta nu a împiedicat întru nimic ca a doua zi când m'am dus să găsească epurele în acel's loc.

Braconajul nu se practică cu copoi, căci oricând poate fi găsit un vânător care vânează cu copoi, și deci se teme. Braconajul se practică cu ogarii, care prind vânatul fără a lătra, cu lațuri, și mai ales primăvara la pază, când, epurele din cauza tânțarilor pleacă foarte devreme din pădure, eșind la câmp.

Față de arătările de mai sus, sunt de părere de a se da o deosebită atențiune acestei rase de câini și a nu se considera copoiul ca un complice al braconierilor și taxa pentru copoi să nu fie mai mare ca a celorlalți câini de vânătoare, iar taxa pe ogari să fie cât mai mare posibilă, pentru a se putea stârpi cu timpul acest neam de câini cu adevărat distrugători ai vânatului la câmp.

E. ADREANI

Maestru de vânătoare al Soc. „Jderul” din Vâlcea.

DE-ALE VÂNĂTORILOR

UNIȚI PÂNĂ LA MOARTE

Ianuarie. Intreaga natură e înveșmântată în haină albă. Cerul e senin ca sticla, frigul își arată colți iar soarele pare de ghiață.

E timpul ce-mi place pentru vânatul de baltă, și cât farmec are pentru mine vânatul acesta.

Profitând de o invitație a vărului meu, moșier pe la Dunăre — pasionat vânător și el — într'o bună zi îmi iau pușca, geanta, fluer pe fratele Dak și la tren cu noi.

După câteva ore de călătorie, înghețați cobză a dat Dumnezeu să ajungem; vărul meu om pățit, ne aștepta cu casa caldă, masa pusă, vinul fiert, cum îi șeade bine românului.

Hotărâm vânătoria pe a doua zi de dimineață; ne vom deștepta la 5. Cam incomod.

Când visam mai bine, «scoală că e 5». Imbracă-te bine băete, subă mare peste tine și ia-o prin beznă spre baltă. Dik și Dak, făcuți ghem de frig, mergeau și nu mergeau.

«Am spus rândușului să facă 2 colibe de papură, să pândim din ele» — îmi șoptește vărul meu.

În sfârșit, mai mergând, mai jucând de ger, ajungem; e 6 dimineața și întunerecul începe să se împărășie — se luminează.

Se anunță o zi senină, dar geroasă; noi așteptăm mereu înveliți în șubele noastre groase, să treacă stourile de rațe. Cerul se luminează din ce în ce, încep să se reverse zorile.

Deodată aud un măcăit pe sus. Două rațe vin în sbor spre mine. Ochesc. O detunătură; o lumină spintecă întunerecul și pasărea trăsniță se prăbușește.

— Apporte! Și Dak mi-o aduce. În acest timp cealaltă se învârtea pe deasupra mea țipând, pare că ar fi vrut s'o cheme pe cea de jos.

Fără nici o teamă de moarte, cu gâtul întins, voind să împărtășească aceiași soartă cu tovarășa ei, cealaltă rață, se rotia mereu pe sus, apropiindu-se și depărtându-se de pământ.

Atunci întinsei arma și am tras. Căzu. Într'o clipă câinii săriră să mi-o aducă. Când mi-au adus-o am văzut... era rățoiul. Își pierduse soața și desnădăjduit se rotia pe sus chemând-o, căci nu voia să se despartă de ea. Sărmane sălbătăciuni! Ce frumoasă pildă a-ți dat de unire și de dragoste!

Mișcat, le-am pus pe amândouă în aceiași geantă și am plecat spre casă, căci soarele răsărise.

N. B. PITEȘTI

MEMBRII UNIUNEI

Au mai trimis Uniunii următoarele persoane, sumele specificate în dreptul fiecăruia.

Sumele din coloana întâia reprezintă taxa de înscriere în Uniune; iar cele din coloana a doua, sunt donate cu ocaziunea deschiderii listei de subscripție pentru formarea unui fond inițial.

Persoanele netrecute sunt rugate a înștiința Uniunea.

LISTA No. 7

Dr. L. Scupiewski	— 200	Ghițeșcu G.	40 —
Brondello Francisc	. 40 100	C. Haret	40 —
Ionescu M. Ion	40 100	Ionescu Costică	40 —
Cerc. micilor vîn. Ploești	100	Krajewski Marcel	40 —
Desideriu Cosma	40 60	Lt. C. G. Lazar	40 —
Stoenescu Anibal	40 40	Părvănescu Vasile	40 —
Soc. Vidra - Iași	— 40	C. Preoțescu	40 —
Ciorapciu Filip	40 —	Col. Reiner Adolf	40 —
* Chefneux Basile	40 —	Roșianu Nicolae	40 —
Constandachi Emil	40 —	Ștefan Miron	40 —
Diaconescu Grigore	40 —	Vendel George	40 —
Dumitriu Gh.	40 —	Vendel Eugeniu	40 —
Drăghicescu Gh.	40 —	(va urma)	

* A fost administratorul gazetierilor Casa Verde - Timiș.

ÎNSEMNĂRI

Din cauza vânturilor de sud, neprielnice pasagiilor, sitarii au staționat pe loc; iar acei care au avut o natură mai precoce, din cauza timpului uscat și rece, ridicăți la înălțimi foarte mari, în timpul pasagiului, au trecut direct la pădurile dela munte, în ultimul timp s'au semnalat ceva sitari, în regiunile deluroase.

Becaține și duble ceva mai multe.

Pasagiile, din această primăvară, atât ale sitarilor cât și ale dublelor și becaținelor, ne obligă să fim atenți la modificarea legii, în ceea ce privește termenul închiderii sezonului al acestor feluri de vânat.

* * *

Ne facem o deosebită plăcere să anunțăm că de azi Uniunea numără printre membrii săi și Societatea Vidra a vânătorilor din Iași care au aderat la Uniune.

Comitetul său compus din domnii:

A. Simionescu, Președinte	
Gh. Mătescu, vice-președinte	
O. Breviman	} Membri
A. Stancov	
V. Mironescu	

este rugat să se facă interpretul mulțumirilor ce Comitetul de Direcție al Uniunii Generale a Vânătorilor îl adresează tuturor membrilor Soc. Vidra, pentru ajutorul moral și material ce ne dau, — în atingerea scopului comun.

U. G. a. V.

* * *

Cercul Micilor Vânători — din Ploești — fondat în anul 1911, nu se lasă mai pe jos, ci în adunarea generală dela 12 Dec. 1920, prin proces verbal, hotărâște să adereze la Uniune.

Rugăm consiliul de Administrație compus din D-nii

P. Popescu Pretor, președinte

Alexe Ciupală }
Radu Stănescu } vice-președinți

Al. Niculescu, casier

M. Marinescu, secretar

D. Dimitriu }
S. Constantinescu } Maeștri de Vânătoare

să ne scuze, față de membri că pentru moment spațiul nu permite să le publicăm numele, și să transmită mulțumirile noastre pentru sprijinul ce ne dau.

* * *

Suntem informați că: Societatea „Jderul” a vânătorilor din R.-Vâlcea, a dat în seara zilei de 19 Februarie 1921, un bal, în sala teatrului „Adriani” din localitate pentru mărirea fondului acestei societăți. Succesul balului, la care au contribuit toți membri acestei societăți, și pentru care s'a depus mult zel, a întrecut toate așteptările. A fost unul din balurile cele mai frumoase cari s'au dat în R.-Vâlcea, sala teatrului, frumos ornata cu brad și vâsc, cu piei de urși, lupi și vulpi, a fost arhiplină. S'au admirat mult urșii, câprioarele și mistreții împăiați, cari, de asemenea, făceau parte din ornamentul sălei. O tombolă foarte bogată, compusă din diferite obiecte de artă, donate de persoanele din R. Vâlcea, și din diferite piei de câprioare, vulpi și lupi a mulțumit pe toată lumea. A făcut mare surpriză faptul că vre'o 30 din numerele acestei tombole constau din rațe sălbătice vâdate de membrii societății și din pește proaspăt de Olt.

S'a petrecut frumos și s'a dansat până la ziuă. Deși toți membrii Societății, de acord, au fost mai mult pentru un succes moral lăsând pe al doilea plan partea materială. Totuși beneficiul net a atins lei 6750.

Regretăm că spațiul nu ne permite să publicăm asistența extrem de numeroasă. RED.

MEDICINA VETERINARĂ

BOALA CÂINILOR TINERI (jigodia)

După A. Bénion.

Jigodia este o afecție a caracterelor multiple pe care le observăm adeseori la câinii tineri.

Această denumire cuprinde diferite fenomene și simptome patologice observate la rasa canină înaintea creșterii lor definitive. Rezultă deci că boala câinilor îmbracă diferite forme și nu urmează un curs regulat. Ea coincide în genere cu a doua creștere a dinților.

Căinele nu e singura ființă care este atinsă, în prima vristă de o boală critică, cu fenomene și complicații variabile; copilul e atins de boli eruptive, foarte frecvente și de afecții pulmonare, de ochi etc; calul, boul, oaia etc., sunt deasemenea loviți de boli foarte diferite.

Autorii vechi, care au observat această boală, nu par să o cunoască; această de altfel să nu ne mire, de oarece scriitorii secolului al XVIII-lea au considerat-o ca o afecție a sângelui. Unii dintre ei au

crezut chiar, că e transmisibilă și că contagiunea e datorită unui microb.

Jigodia se manifestă sub patru forme principale și anume:

1. Catarul cronic.
2. Catarul intestinal.
3. Coreca sau paralizie posterioasă.
4. Boli eruptive.

1. *Catarul cronic* (un fel de guturai). — Catarul cronic este forma sub care boala se manifestă de cele mai multe ori. Ea apare întotdeauna cea dintâi și atrage după sine alte complicațiuni.

Anumite rase de câini au multă aptitudine să contracteze catarul cronic; seterii spanioli, braccii, ogarii, (levries) stuarzii, kings-charles, bichonii sunt cei mai adesea atinși, pe când dulăii (câinii de stână), care trăiesc expuși la toate intemperiiile, sânt mult mai puțin predispuși acestor boale.

Va urma.

CORESPONDENȚA CU PROVINCIA

Constantin Porcăreanu, R. Vâlcea — Publicarea noilor membri înscriși prin Dvs. s'a făcut în No. 9 al revistei. Pentru colaborarea tuturor vânătorilor la proiectul legii de vânătoare, revista își ține paginile la dispoziție și face mereu apel la cei ce au de spus ceva în această chestiune. Tot în No. 9 găsiți ceva relativ la ceea ce numiți Comisiune. — Mulțumiri.

Gh. Riz. Craiova. — Vom încerca să punem chestiunea, numai dacă Statul nu ne va opune argumentul că vânatul e proprietatea și averea sa, mai ales pe terenurile sale. — Așteptăm memoriul.

I. Rădule-cu, Canlia-Constanța. — Pentru moment stocul e complet epuizat. Peste 10—15 zile ne vom aproviziona din nou. Prin poștă nu se pot trimite. Vă puteți procura cantitățile ce doriți, printr'un prieten, sau când veniți Dvs. în București.

P. Cosăceanu, farmacist Medjidia. — Știm, aprovizionați-vă direct dela Uniune ca să scăpați de speculă. Uniți-vă mai mulți și trimiteți un prieten. Noua lege va pune restricții mari ogarilor, până atunci, continuați sistemul Dvs. — Numerile se vor trimite-precizați care anume. — Pulbere se găsește nu însă, și tuburi 16. — Căutați în No. 1 al revistei pentru tratate; în plus «Le Tir» din Sports Bibliothèque, iar pentru vânatul mare Mes chasses, en Afrique de Th. Roosevelt, adresați-vă librăriei Cartea Românească.

A. Săvoiu, Craiova. — Mulțumiri. Până acum tot după sistemul vechiu. Se va fixa în curând.

MICA PUBLICITATE

TUBURI, ALICE, IARBA.

Zilele acestea sosindu-ne un ultim transport de furnituri, Uniunea Generală a Vânătorilor face cunoscut tuturor societăților de vânătoare din țară, precum și tuturor vânătorilor, dacă doresc să fie aprovizionați, să se grăbească a face comanda. Tuburi 16 nu mai sunt.

Prin coletele poștale nu se poate face expediția.

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR

— 00 —

Scopurile sale coprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate societățile de vânătoare se pot grupa în jurul ei.

TAXA DE ÎNSCRIERE este numai **40 lei** (N'are cotizațiuni lunare sau anuale).

MEMBRII ADERENȚI: cei ce donează până la 100 lei.
MEMBRII ACTIVI: cei ce donează de la 100 lei în sus.
MEMBRII ONORIFICI: cei ce donează de la 1000 lei în sus.

REVISTA VANATORILOR

(Organ oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor).

Publică: articole cu subiecte pur vânătorești; numărul membrilor Uniunii; numele donatorilor; lista contraveniențelor la legea de vânătoare; dări de seamă a societăților de vânătoare, etc.

Se distribuie **gratis** membrilor «Uniunii Generale a Vânătorilor».

Abonamente nu se fac. Prețul unui număr 3 lei. Primește anunțuri comerciale.

DIRECȚIA
ȘI
ADMINISTRAȚIA: 13 Septembrie, No. 85

Loc pentru anunțuri

Loc pentru anunțuri

ATELIER DE ARMURARIE CĂLIN CURCĂ

(fost 15 ani în atelierul E. BUCHMANN)

Aduc la cunoștința Onor. Clienței mele, precum și tuturor persoanelor-vânători, că în vederea timpului, am deschis un atelier special de armurărie în

Strada POP, No. 14

(prin calea Floreasca)

și mă pot angaja, a executa orice lucrări și reparațiuni privitoare la *arme de vânătoare, de tir, cu glonț și de precizie, revolvere, pistoale, etc. etc.*, cu prețuri avantajoase.

Membrii Uniunii Generale a Vânătorilor se bucură de o reducere de 20%.

Loc pentru anuciur

Prețul 3 Lei

Membrii Uniunei b primesc
GRATIS

Loc pentru anuciuri